

Perspektywy rozwoju gospodarczego Polski, jak i poszczególnych województw, zależą od zdolności do podnoszenia poziomu innowacyjności przedsiębiorstw, nauki i instytucji publicznych. Duża część odpowiedzialności za kształtowanie warunków do wzrostu innowacyjności spoczywa na władzach regionalnych. Dysponują one dokumentami strategicznymi w tym zakresie – są nimi strategie rozwoju województw (SRW), a zwłaszcza regionalne strategie innowacji (RSI, z j. angielskiego RIS – Regional Innovation Strategy). RSI stanowiły podstawę do realizacji wielu działań w ramach perspektywy finansowej 2004–2006 (np. w ramach programów takich jak Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego i Sektorowy Program Operacyjny Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw).

RSI wyznaczają kierunki wspierania innowacyjności również w obecnej perspektywie finansowej Unii Europejskiej na lata 2007–2013 (np. w ramach programów krajowych: Program Operacyjny Innowacyjna Gospodarka, Program Operacyjny Kapitał Ludzki) oraz 16 regionalnych programów operacyjnych. Po doświadczeniach pierwszej dekady polityki regionalnej związanej z wdrażaniem RSI, co zbiega się z czasem przygotowań do kolejnego okresu programowania funduszy europejskich, niezbędne jest przeprowadzenie oceny dotychczasowych dokonań polityki proinnowacyjnej na poziomie regionalnym i wyznaczenie jej kierunków na przyszłość. W trakcie dyskusji na temat efektów regionalnej polityki proinnowacyjnej pojawiają się pytania badawcze o adekwatność dotychczasowych regionalnych dokumentów strategicznych i trafność podejmowanych działań. Warto także stawiać pytania o to, w jakim stopniu cele strategiczne oraz inne postanowienia dokumentów programowych są kompatybilne i odpowiadają wytycznym Strategii „Europa 2020”, a przede wszystkim o to, jakie są rzeczywiste efekty polityki innowacyjnej w regionach.

Źródło: PARP